

WAT ALS HET BINNEN HET SPECIAALONDERWIJS NIET MEER LUKT?

Marieke Prins interviewt Tanja Bos. Tanja is begeleider van kinderen, jongeren en volwassenen met een gedragsuitdaging bij Gewoon Speciaal in Apeldoorn. Gewoon Speciaal is voor Tanja dé manier om betekenis te geven aan het leven van iedereen die met uitdagingen op het vlak van gedragsproblematiek te maken krijgt.

Tanja Bos werkt als zelfstandig ondernemer bij Gewoon Speciaal; een organisatie die kinderen, jongeren en volwassenen met een gedragsuitdaging begeleidt. Als begeleider werd ze vlak voor de zomervakantie (2017) gevraagd om een jongen van 9 (diagnose PDDNOS en kenmerken MCDD) te komen observeren op een SBO-school met de vraag of deze jongen wel op deze school kan blijven. Ze ziet een jongetje vol agressie en angst. Het verdriet van deze jongen na een uitbarsting raakt Tanja. Deze jongen is duidelijk overbelast. Na de zomervakantie begeleidt Tanja deze leerling vijf ochtenden per week. De uren zijn toegekend door het samenwerkingsverband en vanuit het CJG waar ze contact mee hebben gezocht. In november wordt besloten dat hij niet op deze school kan blijven, omdat er geen progressie gezien wordt. Maar wat nu?

Tanja Bos, een vrouw met bezieling, gedreven om mensen met een gedragsuitdaging te helpen. Tanja is een doorzetter, die wanneer ze eenmaal een cliënt aanneemt, hoe dan ook wil komen tot een oplossing. Ze schroomt hierbij niet om samen te werken met andere professionals. Zo ook in de hierboven beschreven kritische beroepssituatie. Deze cliënt kan niet op de school blijven waar hij nu zit. Het probleem is te ingewikkeld; het SBO ervaart handelingsverlegenheid.

Het doel is om voor deze jongen een plek te vinden waar hij kan komen tot ontspanning, groei en ontwikkeling. Er volgt wederom een overleg bij het samenwerkingsverband. Een centrum voor autisme (GGZ instelling) wordt ingeschakeld. Dit centrum kan deze jongen één dagdeel begeleiden, daarnaast zou hij thuis komen te zitten. Tanja is begaan met deze jongen, ze heeft hem in haar hart gesloten en voelt zich verantwoordelijk voor hem en voor het overspannen gezin. Ze gaan met elkaar op zoek naar een andere partner: een ander centrum voor jongeren met autisme, die de jongen vier dagdelen kan opvangen.

Tanja kent haar cliënt door en door en weet hoe hij in elkaar zit. Ze besluit de overige twaalf uur deze jongen zelf thuis opvang te bieden. Ze wil hem en zijn ouders niet in de steek laten. Ze heeft afgesproken deze jongen te gaan helpen en wil zich hoe dan ook hieraan houden. Dit ervaart ze als erg intensief. De agressieve buien blijven en hij wordt erg afhankelijk. Ze merkt dat dit niet goed is voor haarzelf en voor haar cliënt. Tegelijkertijd helpt ze zijn ouders om beschikkingen (PGB, vervoer, centra voor autisme) te verlengen en aan te vragen. Tijdens dit traject merkt Tanja dat er ook een instantie is die zich niet aan afspraken houdt en lange tijd niets van zich laat horen. Hier is geen tijd voor, aangezien het een crisissituatie betreft, en tegelijkertijd mag er één GGZ instelling werken met een cliënt.

Tanja werpt zich op als casemanager. Via www.carenzorgt.nl en MDO's wordt het contact tussen de samenwerkingspartners gestroomlijnd. Het Maashuis oppert een autismecoach en Tanja zoekt met hem contact. Deze coach kan ook één dagdeel opvang verzorgen. Haar cliënt wordt nu dus op 4 verschillende plekken opgevangen en begeleid. Alle betrokkenen deelden de mening dat het voor de cliënt niet helpend was om zoveel te moeten schakelen tussen de partijen en het ging steeds slechter met hem.

Tijdens een MDO wordt gekozen voor een klinische opname bij het eerstgenoemde centrum voor autisme. Tanja is trots op wat ze samen met alle genoemde partners bereikt heeft. Van tevoren wisten ze niet wat de uitkomst zou zijn, maar samen hebben ze uiteindelijk een plek gevonden voor deze jongen. Voor Tanja staat in haar professionele en persoonlijke leven één ding voorop: 'Samen staan we sterk'.

'SAMEN STAAN WE STERK'

Tanja Bos

Marieke Prins